

Dom. Griske dommere står i vejen
for en påtrængende reform af retsplejen.

Retfærdighed

Af HERLUF COHN

Advokat

H. BRUDZEWSKY og F. Dahl giver d. 25/9 udtryk for forargelse over, at ingen »indenfor murene« har reageret på mine angreb på dommerne og advokaterne. De efterlyser eksempler på de forhold, jeg nævner, og udtrykker bekymring for, om der foregår en censur, så medierne ikke tør behandle problemerne.

Jeg tror, at den manglende reaktion skyldes, at de uretfærdige forhold i retsvæsnen er almindelig kendt i juristkredse. Men dels har man sine store indtægter ved situationen, dels ved kun få, at man i England (og Israel) har en så fremragende retspleje. Hvem har – undtagen jeg – været advokat i England eller Israel i en årrække? Og når man ikke tror, at situationen kan ændres, hvorfor så risikere sin og sin families økonomiske fremtid på kritik? Hvordan procedureadvokaterne kan leve i årevis fuldt vidende om, at det, de får deres salærer for, er komplet værdiløst, fordi dommerne slet ikke tager i betragtning, hvad de siger, kræver nok en psykolog-forklaring. Og dommerne føler sig i den grad urørlige, at de mener at kunne tillade sig hvad som helst. Ifølge grundloven kan de ikke smides ud, og derfor har de ikke noget »ansvar« for det, de gør. Derfor gider de heller ikke »svare« på kritik.

Dog har jeg én gang fået Højesterets præsident Niels Pontoppidan ud af busken. Det var i Information i 1992. Den 22/9 skrev jeg og foreslog mig selv som højesteretsdommer – for han havde påstået, at han gerne ville have en advokat, men »ikke kunne finde en egnet«. Men samtidig nævnte jeg, hvorledes jeg ville benytte posten til at reformere retssystemet, så det blev lige så godt som det engelsk/israelske. Det skulle han imidlertid ikke nyde noget af. I et svar d. 5/10 92 af-

færdigede han min kritik, som han foregav at se som blot et debatindlæg. Samtidig viste han en – formentlig fingeret – uvidenhed om det engelske retssystem. Det tvang mig til i artiklen »Højesteret må udskiftes« d. 27/10 92 at afsløre mine mange personlige erfaringer for, hvor partiske, pengegriske og hævn-gerrige på kritikere højesteretsdommerne er.

HAN ansatte fire dommere i Højesteret, hvis fortid ikke kunne kritiseres: *Poul Sørensen, Jørgen Nørgaard, Peter Blok og Per Walsøe*, og jeg troede, at det var begyndelsen til indførelse af et retfærdigt retssystem. Men jeg havde glemt, at det er muligt at få folk til hvad som helst, blot man betaler dem tilstrækkeligt for det. For der skete ingen reformer, og de to næste højesteretsdommere, der blev ansat, havde igen den forkerte baggrund i Justitsministeriet, anklagemyndigheden og politiet: *Per Lorenzen og Asbjørn Jensen*.

Jeg håbede alligevel, at de fire var interesserede i reformer, og jeg skrev til dem i forsommeren i år og foreslog dem, at vi sammen skulle fremsætte forslag herom til Folketinget. De reagerede ikke, og da jeg pressede dem for et svar, skrev Jørgen Nørgaard og bad om »at opsiges abonnementet« d.v.s. at de ikke var interesserede i ændringer. Min eneste forklaring herpå er, at de får så store beløb fra de ældre højesteretsdommeres millionindtægter fra voldgiftssagerne, at de er ligelade med, at der ikke er retfærdighed.

Herefter kan reformer kun gennemføres, ved at læserne plager deres folketingsmedlem og Folketingets retsudvalg ved Bjørn Elmquist til at ændre lovene, så vi får vor uretfærdige retspleje erstattet af det engelsk/israelske system. Men hvis læseren tror, at det kan ske uden hans/hendes personlige indblanding – så sker der intet.